Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

27. april 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – elektronisk handel – direktiv 2000/31/EF – artikel 1 – anvendelsesområde – artikel 2, litra c) – begrebet »etableret tjenesteyder« – artikel 3, stk. 1 – levering af informationssamfundstjenester foretaget af en tjenesteyder, der er etableret på en medlemsstats område – selskab etableret på Det Schweiziske Forbunds område – ikke anvendelig ratione personae – artikel 56 TEUF – aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer – anvendelsesområde – forbud mod begrænsninger for grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis varighed ikke overstiger 90 dage pr. kalenderår – levering af tjenesteydelser i Italien i mere end 90 dage – ikke anvendelig ratione personae – artikel 102 TEUF – forelæggelsesafgørelsen indeholder ingen oplysninger, som gør det muligt at fastlægge en forbindelse mellem tvisten i hovedsagen og et eventuelt misbrug af dominerende stilling – afvisning«

I sag C-70/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) ved afgørelse af 27. januar 2022, indgået til Domstolen den 1. februar 2022, i sagen

Viagogo AG

mod

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

procesdeltager:

Ticketone SpA,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne N. Wahl (refererende dommer) og J. Passer,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Viagogo AG ved avvocati E. Apa, E. Foco, M.V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari og I. Picciano,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato R. Guizzi og F. Varrone,

– Europa-Kommissionen ved M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka og L. Malferrari, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af for det første artikel 3, 14 og 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) (EFT 2000, L 178, s. 1), sammenholdt med artikel 56 TEUF, og for det andet artikel 102 TEUF og 106 TEUF.

2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Viagogo AG, der er et selskab med hjemsted i Genève (Schweiz), og på den anden side Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, tilsynsmyndigheden for kommunikation, Italien) og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, konkurrence- og markedstilsynsmyndighed, Italien) vedrørende en bøde på 3 700 000 EUR, som AGCOM har pålagt Viagogo.

Retsforskrifter

Aftalen mellem EF og Schweiz

3 Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden indgik den 21. juni 1999 i Luxembourg (Luxembourg) syv aftaler, herunder aftalen om fri bevægelighed for personer (EFT 2002, L 114, s. 6, herefter »aftalen mellem EF og Schweiz«). Ved Rådets og Kommissionens afgørelse for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde af 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (2002/309/EF, Euratom) (EFT 2002, L 114, s. 1) blev disse aftaler godkendt på Fællesskabets vegne. Aftalerne trådte i kraft den 1. juni 2002.

4 Artikel 1 i aftalen mellem EF og Schweiz, der har overskriften »Mål«, fastsætter:

»Målet for denne aftale til fordel for statsborgerne i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater og Schweiz er:

[…]

b) at lette leveringen af tjenesteydelser på de kontraherende parters område og især liberalisere leveringen af tjenesteydelser af kort varighed […]«

5 Artikel 5 i aftalen mellem EF og Schweiz med overskriften »Leverandører af tjenesteydelser« har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af bestemmelserne i andre specifikke aftaler om levering af tjenesteydelser mellem de kontraherende parter […] har en leverandør af tjenesteydelser, herunder også selskaber i henhold til bestemmelserne i bilag I, ret til på den anden kontraherende parts område at levere en tjenesteydelse, der ikke overstiger 90 arbejdsdage pr. kalenderår.

[…]«

6 I henhold til artikel 15 i aftalen mellem EF og Schweiz med overskriften »Bilag og protokoller« udgør bilagene og protokollerne til denne aftale en integrerende del heraf.

7 Artikel 17 i bilag I til aftalen mellem EF og Schweiz med overskriften »Leverandører af tjenesteydelser« bestemmer:

»I forbindelse med levering af tjenesteydelser forbydes i henhold til artikel 5 i denne aftale:

a) enhver restriktion for en grænseoverskridende levering af tjenesteydelser på en kontraherende parts område, som ikke overstiger 90 effektive arbejdsdage pr. kalenderår.

[…]«

8 I henhold til artikel 18 i dette bilag finder artikel 17 i nævnte bilag anvendelse på selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med henholdsvis en EF-medlemsstats eller Det Schweiziske Forbunds lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende på en kontraherende parts område.

9 Samme bilags artikel 21 bestemmer:

»1. Den i artikel 17, litra a), omhandlede levering af tjenesteydelser må, hvad enten der er tale om en uafbrudt ydelse eller successive ydelser, ikke overstige 90 effektive arbejdsdage pr. kalenderår.

[…]«

EU-retten

10 19. betragtning til direktiv 2000/31 har følgende ordlyd:

»Tjenesteyderens etableringssted skal fastlægges i overensstemmelse med Domstolens retspraksis, ifølge hvilken begrebet etableringssted forudsætter, at der rent faktisk udøves erhvervsmæssig virksomhed ved hjælp af en fast indretning i et ikke nærmere angivet tidsrum; […] etableringsstedet for en virksomhed, der leverer tjenester via en internet-hjemmeside (website), er ikke det sted, hvor den benyttede teknologi befinder sig, eller det sted, hvor internet-hjemmesiden er tilgængelig, men det sted, hvor virksomheden udøver sin erhvervsmæssige virksomhed; […]«

11 Dette direktivs artikel 1 med overskriften »Formål og anvendelsesområde« har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

[…]

4. Dette direktiv indfører ikke nye internationale privatretlige regler og berører ikke domstolenes kompetence.«

12 Nævnte direktivs artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

a) »informationssamfundstjenester«: tjenester som defineret i artikel 1, nr. 2, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37),] som ændret ved [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998 af 20. juli 1998 (EFT 1998, L 217, s. 18)]

b) »tjenesteyder«: enhver fysisk eller juridiske person, som leverer en informationssamfundstjeneste

c) »etableret tjenesteyder«: en tjenesteyder, som faktisk udøver erhvervsmæssig virksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum ved hjælp af en fast indretning[; d]et forhold, at der findes og anvendes tekniske og teknologiske hjælpemidler, som benyttes til at levere tjenesten, medfører ikke i sig selv, at tjenesteyderen er etableret

[…]«

13 Direktivets artikel 3 med overskriften »Det indre marked« fastsætter:

»1. Hver medlemsstat påser, at de informationssamfundstjenester, som leveres af en tjenesteyder etableret på medlemsstatens territorium, er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der finder anvendelse i denne medlemsstat inden for det koordinerede område.

2. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der henhører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.

[…]«

Italiensk ret

14 Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017-2019 (lov nr. 232 om statens foreløbige budget for finansåret 2017 og statens flerårige budget for treårsperioden 2017-2019) af 11. december 2016 (GURI nr. 297 af 21.12.2016, det almindeligt tillæg til GURI nr. 57) i den version, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »2016-loven«), indeholder en artikel 1, hvis stk. 545 bestemmer følgende:

»For at bekæmpe skatteunddragelse og -svig samt for at sikre forbrugerbeskyttelsen og den offentlige orden straffes ethvert salg eller enhver anden form for placering af adgangsbilletter til forestillinger, som, uanset om dette sker i henhold til aftale eller efter overenskomst, foretages af andre personer end indehaverne af billetudstedelsessystemerne, og medmindre forholdet udgør en straffelovsovertrædelse, med et forbud mod adfærden og med en administrativ bøde på mellem 5 000 EUR og 180 000 EUR, samt, såfremt denne adfærd gennemføres over elektroniske kommunikationsnet, i henhold til reglerne i stk. 546 med fjernelse af indholdet eller i særligt alvorlige tilfælde med, at det websted, hvorfra overtrædelsen begås, skjules, uden at dette berører erstatningssøgsmål. [AGCOM] og de øvrige kompetente myndigheder foretager de fornødne undersøgelser og indgreb af egen drift eller efter de berørte parters anmeldelse. Salg eller enhver anden form for placering af adgangsbilletter til forestillinger, som lejlighedsvis foretages af en fysisk person, straffes ikke, forudsat at dette ikke sker i kommercielt øjemed.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

15 Viagogo, hvis hovedkontor og skattemæssige hjemsted er beliggende i Genève, driver websteder med henblik på mellem forbrugere at formidle videresalg af adgangsbilletter til forestillinger og sportsbegivenheder. Når en person har købt billetter fra officielle billetudstedere, f.eks. arrangørerne af forestillingen eller den pågældende begivenhed, eller de godkendte forhandlere (»det primære marked«), hænder det, at nogle personer ønsker at videresælge disse billetter. Viagogo er blevet oprettet med henblik på at skabe forbindelse mellem udbud og efterspørgsel på markedet for videresalg af billetter (»det sekundære marked«).

16 Henset til, hvor hurtigt de billetter, der er tilgængelige på det primære marked, ophører med at være tilgængelige, bl.a. som følge af visse brugeres anvendelse af automatiserede købeprogrammer, er antallet af personer, som søger billetter, navnlig til forestillinger eller kendte begivenheder, fortsat med at vokse, og websteder tilegnet det pågældende sekundære marked oplever således stor succes.

17 I denne forbindelse udvælger Viagogo på de websteder, som selskabet driver over en platform, der hostes i De Forenede Stater, på forhånd et vist antal forestillinger eller begivenheder. Ejere af billetter kan ved at vælge en forestilling eller begivenhed svarende til disse billetter udbyde disse til salg på webstederne. Viagogo skaber forbindelse mellem potentielle sælgere og købere, idet selskabet udbyder hjælpetjenester såsom bistand over telefon eller e-mail, prisforslag på grundlag af en software og et automatiseret system til reklamering for billetter til bestemte forestillinger eller begivenheder.

18 Eftersom det fænomen, der er beskrevet i nærværende doms præmis 16, i Italien har nået et niveau, der anses for bekymrende, bl.a. fordi det er let at udnytte driften af sådanne websteder til at hvidvaske penge fra ulovlige aktiviteter, og fordi salgsprisen på billetter på det sekundære marked ikke længere har nogen forbindelse med den pris, hvortil disse billetter udbydes på det primære marked, har den italienske lovgiver gennemført en politik med henblik på at dæmme op for dette fænomen, herunder ved vedtagelsen af 2016-lovens artikel 1, stk. 545.

19 Efter flere klager indgivet af selskaber, der driver virksomhed i sektoren for arrangement af musikbegivenheder, selskaber, der sælger billetter til musikbegivenheder på det primære marked, og erhvervsmæssige sammenslutninger foretog AGCOM en undersøgelse af webstedet www.viagogo.it, som forvaltes af Viagogo.

20 Efter denne undersøgelse pålagde AGCOM ved afgørelse nr. 104/20/CONS af 16. marts 2020 Viagogo en administrativ bøde på 3 700 000 EUR. Viagogo blev tilregnet 37 overtrædelser, som var begået via dette websted og en henvisning til dette websted på et socialt netværk, hvilke overtrædelser bestod i i perioden fra marts til maj 2019 at have udbudt billetter til koncerter og forestillinger til salg, uden at Viagogo var indehaver af billetudstedelsessystemerne, til priser, der oversteg de nominelle priser angivet på de godkendte salgssider.

21 Viagogo anlagde sag med påstand om annullation af denne afgørelse for Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (den regionale forvaltningsdomstol i Lazio, Italien), som frifandt sagsøgte. Selskabet har iværksat appel til prøvelse af dommen afsagt i første instans for Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien), der er den forelæggende ret.

22 På denne baggrund har Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er direktiv [2000/31], og navnlig artikel 3, 14 og 15, sammenholdt med artikel 56 TEUF, til hinder for at anvende nationale bestemmelser om salg af eventbilletter på det sekundære marked således, at en operatør af en hosting-platform, som er aktiv inden for [Den Europæiske Union] – såsom appellanten i den foreliggende sag – afskæres fra at levere tredjepartsbrugere tjenesteydelser bestående i annoncering vedrørende salg af eventbilletter på det sekundære marked, idet denne aktivitet er forbeholdt sælgere, eventarrangører eller andre personer, som har tilladelse fra offentlige myndigheder til at udstede billetter på det primære marked ved brug af certificerede systemer?

2) Er endvidere artikel 102 TEUF, sammenholdt med artikel 106 TEUF, til hinder for at anvende nationale bestemmelser om salg af eventbilletter således, at alle tjenesteydelser vedrørende det sekundære billetmarked (navnlig formidling) er forbeholdt sælgere, eventarrangører eller andre personer, som har tilladelse til at udstede billetter på det primære marked ved brug af certificerede systemer, idet leverandører af informationssamfundstjenester, som har til hensigt at udøve virksomhed som hosting-tjenesteydere som omhandlet i artikel 14 og 15 i direktiv [2000/31], afskæres fra denne aktivitet, i særdeleshed såfremt dette forbehold – som i den foreliggende situation – bevirker, at en dominerende operatør på det primære marked for billetdistribution kan udvide sin dominerende stilling til at omfatte formidlingstjenester på det sekundære marked?

3) Kan begrebet »passiv hosting-tjenesteyder« i henhold til EU-retten, og navnlig direktiv [2000/31], kun anvendes, når der ikke udføres aktiviteter bestående i filtrering, udvælgelse, indeksering, organisering, katalogisering, aggregering, vurdering, brug, ændring, ekstrahering eller fremme af brugergenereret indhold, hvor disse opfattes som vejledende indikatorer, som ikke nødvendigvis alle skal være til stede, idet de hver for sig kan betragtes som tegn på erhvervsmæssig administration af tjenesten og/eller brug af en teknik til vurdering af brugeradfærd for at øge brugernes loyalitet, eller tilkommer det den forelæggende ret at tage stilling til relevansen af de ovennævnte omstændigheder, således at det – selv om én eller flere af dem foreligger – kan fastslås, at tjenesten er af hovedsageligt neutral karakter, hvorfor den berørte operatør kvalificeres som passiv hosting-tjenesteyder?«

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

23 I første række skal det bemærkes, at for at en anmodning om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, skal den være nødvendig for, at den tvist, som verserer for den forelæggende ret, kan afgøres (dom af 6.10.2021, Consorzio Italian Management og Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis), hvorfor det kræves, at de EU-retlige bestemmelser, som anmodningen vedrører, finder anvendelse på tvisten.

24 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at de tre spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, vedrører fortolkningen af direktiv 2000/31. Dette direktiv finder imidlertid ikke anvendelse ratione personae på tvisten i hovedsagen.

25 I henhold til artikel 1 i direktiv 2000/31 har dette direktiv nemlig til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester »mellem medlemsstaterne«. For at direktivet skal finde anvendelse ratione personae, forudsætter dette således, at de omhandlede tjenesteydelser leveres af tjenesteydere etableret på medlemsstatens territorium, således som det er anført i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1.

26 I denne henseende definerer direktivets artikel 2, litra c), en »etableret tjenesteyder« som den tjenesteyder, som faktisk udøver erhvervsmæssig virksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum ved hjælp af en fast indretning, idet det i bestemmelsen præciseres, at det forhold, at der findes og anvendes tekniske og teknologiske hjælpemidler, som benyttes til at levere tjenesten, ikke i sig selv medfører, at tjenesteyderen er etableret.

27 Det fremgår herom af retspraksis, at da muligheden for at anvende artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2000/31 er underlagt en betingelse om identifikation af den medlemsstat, på hvis område den omhandlede tjenesteyder af informationssamfundstjenester faktisk er etableret, påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, om tjenesteyderen faktisk er etableret på en medlemsstats område. Såfremt der ikke foreligger et sådant etableringssted, finder mekanismen i dette direktivs artikel 3, stk. 2, ikke anvendelse (dom af 15.3.2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

28 Af grunde, der henhører under det koordinerede område, tilsigter det forbud mod begrænsninger af den frie udveksling af tjenesteydelser, som direktiv 2000/31 omhandler, ifølge den udtrykkelige ordlyd af direktivets artikel 3, stk. 2, på samme måde alene tjenesteydelser »fra en anden medlemsstat«.

29 I medfør af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3) udvidede Det Blandede udvalg for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) ved afgørelse nr. 91/2000 af 27. oktober 2000 om ændring af bilag XI (tjenesteydelser på telekommunikationsområdet) til EØS-aftalen (EFT 2001, L 7, s. 13) ganske vist anvendelsesområdet for direktiv 2000/31 til EØS, hvorfor dette direktiv ligeledes vedrører de stater, der er parter i nævnte aftale. Det Schweiziske Forbund er imidlertid ikke en af disse stater. Det Blandede Udvalg EU-Schweiz, som blev oprettet i henhold til aftalen mellem EF og Schweiz, har endvidere ikke vedtaget nogen afgørelse med henblik på at udvide nævnte direktivs anvendelse til dette tredjeland.

30 Der er enighed mellem parterne om, at Viagogo har hjemsted i Genève, hvor selskabet har hovedkontor og har samlet sin økonomiske virksomhed, selv om selskabet driver sine websteder i versioner, der er tilgængelige i forskellige EU-medlemsstater, og navnlig Italien. Leveringen af de omhandlede tjenesteydelser foretages således fra et tredjeland af et selskab, der henhører under gældende ret i dette tredjeland.

31 Det følger heraf, at sagsøgeren i hovedsagen i modsætning til, hvad den forelæggende ret har antaget, ikke kan påberåbe sig direktiv 2000/31. Eftersom samtlige spørgsmål, som denne ret har forelagt, vedrører dette direktiv, skal anmodningen om præjudiciel afgørelse som helhed afvises.

32 For det andet skal det med hensyn til første spørgsmål desuden bemærkes, at Viagogo heller ikke kan påberåbe sig artikel 56 TEUF.

33 Når der ikke foreligger en international aftale, som foreskriver dette, finder denne artikel nemlig ikke anvendelse på et selskab, der har hjemsted i et tredjeland uden for EU, selv om dette selskab leverer tjenesteydelser, som kan anskaffes af borgere i visse medlemsstater eller selskaber, der er etableret på sidstnævntes område (jf. i denne retning dom af 21.5.2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

34 I det foreliggende tilfælde giver anvendelsesområdet for aftalen mellem EF og Schweiz ikke Viagogo mulighed for at påberåbe sig, at artikel 56 TEUF finder anvendelse, eftersom det særlige kendetegn ved denne aftale er, at ligestillingen af tjenesteydere, der er etableret i Schweiz, med tjenesteydere etableret i en medlemsstat er tidsmæssigt begrænset til 90 dage pr. kalenderår.

35 Artikel 1 i aftalen mellem EF og Schweiz foreskriver således navnlig at »liberalisere leveringen af tjenesteydelser af kort varighed«, mens aftalens artikel 5, stk. 1, for sin del giver de schweiziske tjenesteydere »ret til på den anden kontraherende parts område at levere en tjenesteydelse, der ikke overstiger 90 arbejdsdage pr. kalenderår«. Bilag I til nævnte aftale, som i medfør af aftalens artikel 15 udgør en integrerende del heraf, indeholder en artikel 17, hvorved forbydes »enhver restriktion for en grænseoverskridende levering af tjenesteydelser på en kontraherende parts område, som ikke overstiger 90 effektive arbejdsdage pr. kalenderår«. I artikel 18 i dette bilag bestemmes endvidere, at artikel 17 i nævnte bilag finder anvendelse på selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med henholdsvis en EF-medlemsstats eller Det Schweiziske Forbunds lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende på en kontraherende parts område. Endelig præciseres i artikel 21 i samme bilag, at en levering ikke må overstige disse 90 dage, hvad enten der er tale om en uafbrudt ydelse eller successive ydelser.

36 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne for Domstolen, at Viagogo leverer tjenesteydelser af en varighed, der overstiger den, der er fastsat i aftalen mellem EF og Schweiz.

37 Indledningsvis giver en tjenesteyder, der udelukkende udøver sin virksomhed gennem websteder, pr. definition denne virksomhed en næsten uafbrudt eller permanent karakter. Navnlig med hensyn til et tilbud vedrørende en annoncering af salg af billetter til en forestilling eller en bestemt begivenhed vil de potentielle købere til enhver tid kunne give sig til kende gennem det pågældende websted. Det fremgår i denne henseende ikke af oplysningerne fra den forelæggende ret, at det websted, der drives af sagsøgeren i hovedsagen, fra oprettelsen heraf på noget tidspunkt har indstillet nogen form for aktivitet, hvilket den italienske regering har bekræftet, idet den har anført, at »formidlingsydelsen er vedvarende blevet leveret [af Viagogo] på det sekundære marked i hele kalenderåret«.

38 Det fremgår af de oplysninger, som er fremført i første instans i hovedsagen, at AGCOM allerede i 2016 sanktionerede Viagogo, og at selskabets aktiviteter ikke syntes at være tidsmæssigt begrænsede.

39 Endelig omfatter AGCOM's afgørelse af 16. marts 2020, som specifikt vedrører perioden fra marts til maj 2019, dvs. 92 dage, en periode, der overstiger den maksimale varighed på 90 dage, der er fastsat i aftalen mellem EF og Schweiz. Desuden fremgår det af dommen afsagt i første instans i hovedsagen, at det sidste salg, der var genstand for AGCOM's undersøgelse, fandt sted den 7. september 2019, dvs. under alle omstændigheder lang tid efter de 90 dage, der er fastsat i aftalen mellem EF og Schweiz.

40 Viagogo er således ikke omfattet af anvendelsesområdet ratione personae for artikel 56 TEUF og kan dermed ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af denne artikel inden for rammerne af tvisten i hovedsagen, hvorfor det første spørgsmål ligeledes skal afvises, for så vidt som det vedrører fortolkningen af nævnte artikel.

41 I anden række henviser Domstolen med hensyn til det andet og det tredje spørgsmål for fuldstændighedens skyld til sin retspraksis, hvorefter et præjudicielt spørgsmål, som er forelagt af en national ret, må afvises fra realitetsbehandling, når den nationale ret ikke har forsynet Domstolen med de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse (dom af 2.7.2015, Gullotta og Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, præmis 26).

42 Den forelæggende ret har således intet sted i forelæggelsesafgørelsen med hensyn til det andet spørgsmål anført grundene til, at den nærer tvivl om fortolkningen af artikel 102 TEUF og 106 TEUF, eller den forbindelse, som den har fastlagt mellem disse artikler og navnlig 2016-loven, hvilket er i strid med de krav, der er fastsat i artikel 94, litra c), i Domstolens procesreglement.

43 Navnlig har den forelæggende ret for så vidt angår artikel 102 TEUF ff., og nærmere bestemt et eventuelt misbrug af dominerende stilling, ikke henvist til de elementer, der inden for rammerne af tvisten i hovedsagen udgør misbrug af dominerende stilling som omhandlet i denne artikel 102 TEUF (jf. i denne retning dom af 12.12.2013, Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, præmis 41). Forelæggelsesafgørelsen indeholder ikke nogen forklaring på, hvori dette misbrug af dominerende stilling består, eller hvorledes 2016-loven kan føre til et sådant (jf. i denne retning dom af 2.7.2015, Gullotta og Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, præmis 25).

44 Med hensyn til det tredje spørgsmål, hvis hypotetiske karakter er åbenbar, skal det bemærkes, at begrundelsen for ordningen med præjudiciel forelæggelse ikke er, at Domstolen skal afgive responsa vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål, men at der foreligger et behov med

henblik på selve afgørelsen af en retstvist (jf. bl.a. dom af 16.12.1981, Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, præmis 18, og af 20.1.2005, García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

45 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal anmodningen om præjudiciel afgørelse dermed afvises.

Sagsomkostninger

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) ved afgørelse af 27. januar 2022 afvises.

Underskrifter